

افغانستان آزاد - آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۱۰ اگست ۲۰۲۲

طالبان از چه هراس دارند؟

سه شنبه - ۱۸ اسد ۱۴۰۱ - کابل: حدود یک سال از گماشته شدن طالب بر اریکه قدرت توسط امپریالیسم امریکا و نظامیان پاکستان با فراری دادن "غنی احمدزی" و باندش می گذرد، ظرف این یک سال همه شاهدیم که طالب و نظام ملاسالار تمام توانشان را به خرج داده اند، تا به زعم خودشان سلطه کامل و خدشه ناپذیر شان را بر افغانستان حاکم سازند. در جهت رسیدن به این هدف نه حقوق بشر برای شان اهمیتی داشته، نه آزادیهای دموکراتیک، نه حقوق و آزادیهای زنان، نه مراعات اقوام در یک کشور کثیر الاقوام، نه تحمل مذهبی و نه هم تحمل زبانی و فرهنگی.

لیکن با تمام خشونت و قساوتی که در رسیدن به اهداف شان نشان داده اند، هنوز هم دیده می شود که مثال کامل همان سگی اند که از یک سو غف می زد و از طرف دیگر گوزش می رفت. یعنی به همان اندازه که می خواست با نشان دادن صدای بلند و دندانهای تیزش دیگران را بترساند، با رها کردن باد نشان می داد که خودش هم می ترسد و از ترس باد رها می کند.

در اینجا سؤالی پیش می آید که طالب از چه می ترسد؟ از امریکا؟ از روس و چین؟ از پاکستان و ایران؟ از جهادی ها و تکنوکراتهای جاسوس؟ و یا...؟

با دقت در چگونگی به قدرت رسیدن طالب و ظرفیت عظیم وطنفروشی که در آنها تراکم نموده، آنها خوب می دانند که اولاً هیچ خطری از جانب هیچ یک از آنهایی که نام بردیم آنها را تهدید نمی نماید، یعنی خوب می دانند که وقتی امریکا و پاکستان آنها را به کار گماشته دیگر از ناحیه آنها خطری برای شان وجود ندارد، به همین سان روس، چین و ایران، تکنوکراتها و جهادی ها را که اصلاً به شمار نمی آورند، آنها را بودند های بگیلی می دانند که با یک قو، همه از مرزهای افغانستان فراری می گردند، در ثانی اگر خطری هم از جانب آنها احساس شود، خدا نوکری و سرسپردگی را از روی شان نگیرد با یک تبسم آخندی و زانو زدن در مقابل شان، تمام خطرات احتمالی را از بین می برند در نتیجه باز هم سؤال می ماند که آنها پس از چه می ترسند؟

مشاهده عملکرد های سیاسی - امنیتی - استخباراتی و نظامی طالب نشان می دهد که آنها فقط و فقط از مردم افغانستان و از آگاهی و وحدت آنها هراس دارند و به مانند همان سگ در عین غریب و غف زدن، گوز نیز می زنند.

دلیل چنین حکمی در قدم اول سیاستی است که طالب در قسمت محدود ساختن و ممنوع ساختن انتقال اخبار در پیش گرفته است. طالب سخت تلاش می ورزد که وقتی محلی، منطقه ای و یا قومی را مورد تهاجم قرار می دهد، خبر تهاجم

و خبر جنایاتش به بیرون درز ننماید. می خواهد این جنایات در پنجشیر و قندهار باشد یا اندارب و بلخاب، در سیاست طالب تغییری به وجود نمی آید. طالب انترنیت را قطع می کند، تیلفونها را از کار می اندازد، به خبرنگاران اجازه ورود به چنان اماکن و محلی را نمی دهد، تمام اینها را به یک منظور انجام می دهد به منظور بی خبر گذاشتن از آنچه می گذرد.

طالب خودش خوب می داند که برای زدودن و از بین بردن آنها مردم افغانستان نه به امریکا و یا روسیه نیاز دارند و نه هم به مهدی موعود و یا خضر نبی، بلکه آنچه مردم بدان نیاز دارند تا آنها را آسیب ناپذیر و اسطوره بسازد، آگاهی و اتحاد رزمنده آنهاست.

بر مبنای همین دلیل است که طالب بعد از حملات خونبار شرکای جنایات شان گویا "داعش" ، نخست از پخش و گسترش خبر جلوگیری نموده، به هیچ یک از خبرنگاران اجازه نداد تا آن جنایات فرموش ناشدنی را پوشش خبری دهند و وقتی متوجه شد که مردم با استفاده از انترنیت و آنتن های مخابراتی به جای یک ده و یا ۲۰ خبرنگار، هزاران خبرنگار می گردند، با بی حیائی، مؤسسات و شرکتهای عرضه خدمات تیلفونی- انترنیتی را وادار ساخت تا مانع انتقال خبر و تماس تیلفونی آنها شده، تیلفون و انترنیت را در آن مناطق قطع نمایند.

هموطنان گرامی!

هراس طالب از آگاهی و اتحاد، ما را فرا می خواند تا جهت به زیر کشیدن طالب و نجات کشور از ظلمت طالبی و استعماری، بر آگهی خویش افزوده با استواری تمام به طرد تفرقه و نفاق پرداخته به طرف اتحاد و همبستگی مبارزاتی رزمنده حرکت نمائیم.

هموطنان گرامی!

این را بدانیم که سقوط طالب و نظام ملاسالار می تواند شب فردای وحدت آگاهانه و رزمنده مردم ما باشد. پس به پیش به سمت وحدت آگاهانه و رزمنده مردم.

مبارزه علیه امپریالیسم، جزء لاینفک مبارزه علیه ارتجاع در کل

و ارتجاع هار مذهبی- طالبی به صورت خاص می باشد

تشکل و تسلیح نیاز و خواست زمان ما!